

Nr 371

Av herr **Hansson** i Skegrie, om främjande av småhusbyggandet.

Byggandet av småhus är i första hand ett landsbygdsintresse. Landsbygden har de största möjligheterna tillgodose efterfrågan på tomtmark till dylik bostadsbyggnation. Men även större och mindre städer kan och bör producera flera småhus, om de bostadssökande alltmer övergår att önska sådana, och en ökad efterfrågan på dylika bostäder kan med all sannolikhet motses i samma takt som den allmänna ekonomiska standarden ökar. Om man i städerna inskränker på byggandet av höghus och mera gynnar produktionen av småhus kan det betyda att en större del av nyproduktionen av bostäder måste förläggas utanför stadsområdena. Detta måste vara till fördel ur många synpunkter, då det motverkar en alltför långt gående koncentration av bebyggelsen.

Nästan hela bostadsproduktionen i USA har efter andra världskriget bestått av enfamiljshus. Dessa serieproduceras till relativt billigt pris på området, som planlagts just för sådan bebyggelse. Riksdagens revisorer har i sin berättelse påpekat vikten av ett ökat småhusbyggande. Regionplanenämnden i Stockholm har nyligen signalerat ökade möjligheter att bygga enfamiljshus. Man torde sålunda ha all anledning förmoda att småhusbyggnationen kommer att få en allt större omfattning i framtiden.

Tyvärr måste man emellertid konstatera att det på flera håll ute i landet förekommer att byggföretagare, som vill producera småhus, icke kan få förfoga över för ändamålet tillräckliga tomtområden. Till och med i våra mindre städer bygger man höghus under motivering att man har ont om tomtmark. Staten stöder bostadsproduktionen men har föga möjligheter att påverka valet av bostadsform. Kommuner vill behålla invånarna inom sina egna gränser och får statligt stöd att bygga höghus, även om det finns god plats för villaområden inom andra kommuner i grannskapet. Statens bidrag blir härigenom i onödan använt till bostadshus, som i framtiden kan komma att betraktas som felinvesteringar.

Utgår man ifrån att enfamiljshusen kan bli framtidens mest lämpliga och populära bostadsform, uppstår frågan hur staten skall kunna tillse att dess ekonomiska stöd i största möjliga omfattning kommer småhusproduktionen till godo. I första hand synes det rimligt att staten kan kräva att vid bebyggelseplaneringen möjligheterna till billig serieproduktion av småhus undersöks och att enfamiljshusen ges en klar chans att konkurrera med flerfa-

miljshusen. Kommunerna bör se till att de tekniska möjligheter, som nu bjuds, tas till vara, och de bör vid behov intressera sig för att överföra bostadssökande till andra kommuner, därest grannkommunerna skulle ha tillgång till bättre utrymmen för villaområden. Härvidlag torde en utredning vara nödvändig huruvida staten kan införa dylika villkor för bostadslånegivningen och de konsekvenser sådana statuter skulle få i olika avseenden. Vidare bör klarläggas i vad mån ett samarbete mellan kommunerna bör underlättas så, att sökande kan anvisas bostad där bästa platsen finns, där personliga önskemål kan tillgodoses och ett fritt val av bostad kan ordnas.

I anledning av det sålunda anförda får jag hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om snar utredning och förslag i vad mån staten genom direktiv vid lämnande av ekonomiskt stöd åt bostadsproduktionen kan främja småhusbyggnationen och huruvida och i vilken form ett samarbete kommunerna emellan är nödvändigt för att dessa gemensamt skall kunna bereda bostadssökande bostad på det för den enskilde mest lämpliga sättet.

Stockholm den 26 januari 1958

Nils G. Hansson

i Skegrie